

Na een (te) lange aanloop zorgt Stephanie Louwrier uiteindelijk voor kippenvel, véél kippenvel

Stephanie Louwrier werkt naar een van de beste finales van een cabaretvoorstelling die deze recensent ooit heeft gezien. Beeld Bart Grietens

Stephanie Louwrier blijft een geweldige comédienne, maar in *Let's Get Louder* is haar materiaal vaak behoorlijk zwak. De onvergetelijke climax maakt het thema, jezelf niet uit durven spreken, wel prachtig voelbaar.

Om sfeer te scheppen loopt Louwrier voor aanvang met een gettoblaster door de zaal, die net tijdens de première zijn verbinding met haar smartphone verliest. Plots is het helemaal stil. Een cynisch mens denkt dan dat toeval zeldzaam is. De metafoer lijkt te mooi om niet geschreven te zijn.

In *Let's Get Louder*, opvolger van het heerlijke *Show Must Go On*, vertelt Louwrier namelijk over het knobbeltje op haar stembanden. Ze had haar instrument verkeerd gebruikt. Zichzelf overschreeuwd. Na de operatie mocht ze een week niet praten en in die stilte kwamen de twijfels. Wilde haar stem misschien iets zeggen? Dat ze zichzelf niet genoeg uitspreekt? Niet eerlijk is over wat er in haar omgaat?

In de tweede helft van de voorstelling worden die woorden uitgediept. Louwriers moeder drukte haar dochter vroeger op het hart om niet zomaar alles te roepen. Ze zou zwak en kwetsbaar zijn, en er daarom goed aan doen om niemand te vertrouwen.

Dat is al behoorlijk heftig, maar er zit nog een laag onder die tot een gedenkwaardige climax leidt. Nee, dat kan duidelijker: het is een van de beste finales van een cabaretvoorstelling die deze recensent ooit heeft gezien. Kippenvel op de huid, kippenvel op de ziel.

Bekende trucjes in de dj-booth

Het duurt wel érg lang voor Louwrier daar belandt. Allemachtig, wat is die vrouw dol op haar 'gear'. Ze heeft speciaal voor deze voorstelling allerlei apparatuur aangeschaft, die in een soort dj-booth op

het podium staat. Ze maakt er muziek mee, maar tovert er ook vele personages met bijbehorende stemmetjes uit.

Dat past allemaal netjes in het thema van de voorstelling, maar meer dan incidentele gniffels levert het niet op. Een vriendin die alleen over zichzelf praat (waar Louwrier niets van durft te zeggen) is vormgegeven als zo'n clichématig 'Oh my God'-meisje dat al in talloze cabaretsketches heeft gefigureerd.

Originaliteit is sowieso een dingetje in *Let's Get Louder*. Cynische grappen over Arie Boomsma, die ze onder narcose denk te herkennen in haar arts, zijn al te vaak gemaakt. En ook in de absurde sketch over haar liefde voor Ryan Gosling herken je net iets te veel standardelementen. Louwrier is een geweldige comédienne, maar door het middelmatige materiaal zie je haar trucjes. De veelbetekenende blikken en nonchalante gebaren.

Ondertussen heeft de gear een eigen bewustzijn ontwikkeld. Hij vraagt of dit écht is wat Louwrier wil vertellen. Dat blijkt de opmaat naar de laatste twintig minuten. En die zijn, we kunnen het niet genoeg benadrukken, waanzinnig.